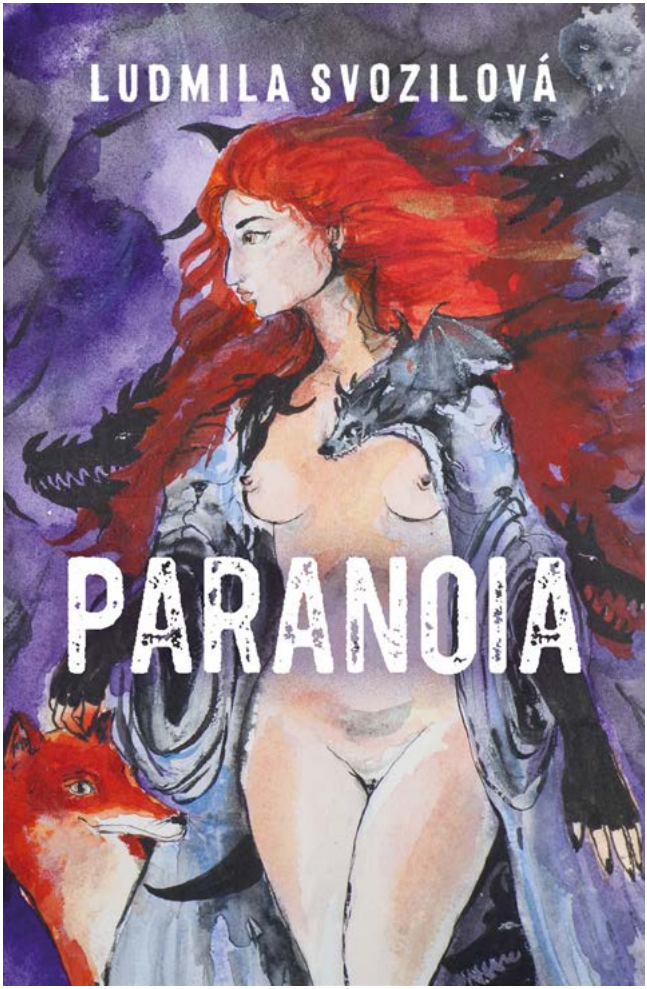
LUDMILA SVOZILOVÁ
PARANOIA

LUDMILA SVOZILOVÁ

PARANOIA

Jonathan LIVINGSTON

MYFLOWER

Co je nahoře, musí být i dole.

Tohle bude stát další balík. Muž s nechutí přejel pohledem oloupanou omítku. Spoustu prachů, o tom žádná. Dost možná i víc, než dělá samotná kupní cena. Ale – rozloha té stavby, neobvyklá architektura, jedinečnost umístění v téměř opuštěné krajině… Dokonalá osobní pevnost.

Předstíral, že váhá. O penězích přemýšlet nemusel, ale šimravý pocit narůstajícího napětí ho vzrušoval. Miloval boj a tohle byla šachová partie, poker se zatím neodhadnutelným protějškem. I když zrovna v tomhle případě si byl téměř jistý. Dědek s bábou? Žádnej problém. Otázka času, kdy začnou skuhrat. Majiteli jistě záleží na prodeji. Nakonec nabídnou slevu. Každý dřív nebo později vyměkne. Každý. Bavil se. Protivníka je třeba vyčerpat, zdeptat, zblbnout, vymačkat, oškubat a nakonec zadupat do země.

„Je to drahý," utrousil lhostejně. „Vyžádalo by si to spoustu dalších investic." Máchl kolem sebe rukou. „Vysušit," nadhodil. „Fasáda. Omítky." Co nejpomaleji si zapálil cigaretu. „Nový okna. Podlahy."

Žena mlčela. Kouřil a nechával ji vydusit. „Všechno příslušenství samozřejmě taky," dodal. „Ta cena je nehorázná." Po očku pohlédl přes rameno. Ženino nezúčastněné chování ho znervózňovalo. Vůbec nereagovala, na něco takového nebyl zvyklý. Měla by začít aspoň trochu polemizovat. Zkusit se dohadovat, obhájit cenu, poukazovat na kvality, vymýšlet si. Jak ji mám setřít, když nic neřekne?

Zadusil cigaretu o hranu ozdobného kamenného květináče a odhodil ji do záhonu růží. Baba, pomyslel si zhnuseně. Vychrtlá

stará sépie s vizáží komorný z béčkového slaďáku. Hrubé plátno oprané sukně ho iritovalo. Bílá halenka s krajkou u krku. Medailon na sametce. Kdo si *dneska* na sebe vezme něco takovýho? Utaženej drdol na temeni. Co to je? Schází jen naškrobená zástěrka. Potlačil touhu odplivnout si na špičky jejích naleštěných polobotek. Žena ho minula, aniž by se o něho otřela, vyšla poslední dva schody a u vchodu se otočila.

„Řeknu majiteli, že nemáte zájem, pane Kornilowsky.“ Tvrdý pohled šedých očí. Je možné, že by v nich četl výsměch? Rozzuřilo ho to. Co si ta škeble o sobě myslí? Proč vlastně ten dacan nedorazil sám a nastrčil místo sebe tuhle seniláckou dvojku? Správcovou a zahradníka. Nehoráznost.

„Ještě jsem neviděl vnitřky,“ odbyl ji tvrdě.

Že ten dům chce, věděl hned, jak ho poprvé spatřil. Stačila pouhá první fotografie v katalogu. Nepřehlédnutelný vykřičník mezi nemastně neslanými nabídkami všemožných realitních agentur. Okamžitě ho nadchl. Dům, co sedí na skále jako orel. Tvrz postavená nad okolní krajinou přesně tak vysoko, aby z jejích teras a oken dokázal obhlédnout okolní silnice, lesy i jedinou vzdálenou vesničku, tak malinkou, že neměla ani vlastní kostel a hospodu. Cena nastavená přesně tak, aby neodradila, ale ani nepřilákala příliš zájemců. „Drákulův palác,“ řekl si pro sebe. „Ten bude můj.“

Stál uvnitř a nevěřícně zíral na propletenou soustavu chodeb a schodišť. Ze všeho nejvíc připomínala kotoučovitou ulitu. Ochozy, otevřené do prostoru, se levotočivě stáčely nad vstupní halou a směrem k vrcholu se zužovaly až k prosklené špici. Možná je to jen optický klam. Každopádně – architekt musel být génius, nebo blázen. Nejspíš oboje dohromady.

„Síla,“ řekl. V zátylku cítil mrazivý pohled správcové. Ta ženská ho štvala. Dráždila ho pouhou svojí existencí, aniž by si dokázal vysvětlit proč. Bylo to tím ledovým klidem, naprostým nezájmem

o jeho osobu a neuvěřitelnou neochotou k jakékoli diskuzi, nebo, nedej bože, spolupráci? Boj, blesklo mu hlavou. Ta jedovatá škatule mi vyhlásila boj. No, jen neměj strach, až to koupím, tebe si tu určitě nenechám. Nejpozdějc za měsíc budou v těchhle chodbách kroutit prdelkama jen samý pěkný a dokonale rostlý mladý holky. V luxusním hedvábným prádýlku, ušklíbl se s pohledem na ženiny zažloutlé krajkové manžety. V luxusu si liboval. Ručně šité boty, obleky od vlastního krejčího. Mohl si to dovolit, tak proč ne? Viditelně nákladný, ale neokázalý komfort. Čtyřicítku překročil už před pár lety a dávno necítil potřebu předvádět okatě drahé sporťáky a oblečení, i když na to pochopitelně měl. Kdyby se ho někdo zeptal, pravděpodobně by řekl, že nechce působit vulgárně. Ve skutečnosti už ho tohle všechno neuvěřitelně nudilo. Jen ten dům, *tenhle* dům… Vždycky chtěl bydlet v něčem, co nikdo jiný nemá. Co ani *nemůže* mít. Kde každý zůstane omráčeně stát, doslova s otevřenou hubou. Tenhle dům takový byl. Zkontroloval drahé hodinky a povolil pásek. Tloustnu, pomyslel si otráveně. A Rolex už je dávno out. Koupím si něco od Ulysse Nardin, třeba Royal Blue Tourbillon.

„Viděla jste někdy, paní Pragerová," vycenil dokonale vybělené zuby s úmyslem oficiálně té babě vyhlásit válku. „Viděla jste, jak kočka žere myš?" Pohlédl na zažloutlou tvář se stopami růžového pudru vysoko na lícních kostech a úzké rty, olemované hustou sítí hlubokých vrásek, a zlomyslně se pousmál.

„Měli jsme kdysi doma jednu starou, vyzáblou, prašivinou prolezlou mrchu. Myslel jsem, že si tu myš rozkouše, víte. Ale tak to není. Ona prostě otevřela hubu a roztáhla ji jako had. A pak tu myš jednoduše spolkla. Jenom ten ocásek se ještě chvíli mrskal venku, než ho vcucla jako špagetu," dodal sladce. „V tu chvíli, paní Pragerová, v tu chvíli vypadala jako vy." Napjatě sledoval reakci, ale správcové se v obličeji nepohnul ani sval.

„Denis vás provede," sykla.

Necítil se dobře. Chodby se kroutily jako had. Kornilowsky

mačkal zábradlí ochozu a opatrně nahlížel do jednotlivých místností, propojených dalšími schody. Měl pocit, že pokud opustí střed domu a mine vodicílinku centrálního schodiště, neodvratně musí zabloudit. Jako by se ten dům se svými skoro hračkovými ložničkami, schůdky, pracovnami, balkony a prosklenými zimními zahradami nořil do nekonečna. Jak stoupali, pokojíky se mu zdály čím dál stísněnější. Plochy podlahy menší. Stropy nižší. Připadalo mu, že snad žádná místnost nemá stěny do pravého úhlu. Téměř všechny pokoje byly prázdné. Mlčel a úzkostlivě se držel Denise, navzdory fyzickému odporu, který v něm stařík vzbuzoval. Pravé rameno mu sedí o malinko výš. Možná od toho, jak chodí domem stále v jednom a tom samém směru, otřásl se Kornilowsky. Šmajdavé nohy. Záda ohnutá do špičatého hrbu. Kdybych na ně zatlačil, nejspíš by se ozvalo stejné chrupnutí, jako když člověk zlomí suchou větev. Zahradník. Vždyť se šourá jako mrzák. Chtěl bych vidět tu práci. No, taky půjde… Kolik tomu dědkovi může být?

„Bydlí tady ještě někdo?“ zeptal se. „Před chvílí jsem slyšel kroky.“

„Starý dům, pane.“ Stařec sklonil hlavu a upřel oči na špičky svých bot. „Takové jsou plné zvuků.“

„Nelžete, Denisi. Něco tu šustí. Tamhle,“ ukázal do jedné z místností, kterou právě minuli. Zarazil se. Do očí ho šlehl prchavý záblesk něčeho pronikavě červeného, tak krátký, že si vůbec nedokázal vybavit, jestli ho viděl doopravdy, nebo se mu to jenom zdálo. „Proč se tam nepodíváte?“

„Nikdo tam není, pane Kornilowsky,“ řekl stařec. Ani neotočil hlavu. „To vítr. Zdejší vítr, víte, je zvědavá potvůrka.“ Skřípavě se uchechtl. „Musí se přece podívat, koho jsme přivedli.“

„Cože?“ Senilní dědek, usoudil Kornilowsky zhnuseně. Co můžu čekat? Mozek má vygumovanej demencí.

Poslední místnost v domě kryla polokoule ze silného skla. Dokonalá vyhlídka, pomyslel si Kornilowsky. Jenom tu v létě bude

dost horko. Krajina, zahalená temně zlatým leskem odpoledního slunce, shora vypadala jako model dětské železnice. Nejvyšší bod celé stavby, došlo mu. Tohle je věž.

Pár skříněk, obhlédl kruhovou místnost. Psací stůl. Dokonce úzká postel. Dveře na malou toaletu s prťavým porcelánovým umyvadlem. Zkusil kohoutky a s potěšením zaznamenal, že voda teče. Až na slabou vrstvičku prachu bylo všechno čisté. Odstrčil tenký koberec, aby zkontroloval parkety. „No tohle?“ vydechl. Zatočila se mu hlava. Byla skleněná. Ta podlaha byla *skleněná.*

Je to jako ve snu, napadlo ho. Ještě že netrpím na závratě. Pohlédl dolů. Viděl všechny ochozy, jak se směrem k základně elipsovitě rozšiřují. Černou plochu haly s mihotavým odleskem uprostřed. Sklo, uvědomil si. Jak to, že jsem si toho hned nevšiml? Podlaha v hale musí být taky ze skla. Člověk, co vymyslel a nechal zrealizovat tenhle dům, to docela jistě neměl v hlavě v pořádku. Ale Kornilowsky jasně cítil, že možná právě proto zrovna tuhle nemovitost musí mít, pro tu mrazivě jedinečnou směsici děsu, iracionální jemné hrůzy a bezmocného úžasu, kterou v něm vzbuzovala. Byl si jist, že na celé zeměkouli nic podobného nestojí. A vzhledem k jeho příjmům je to za pakatel. Vždyť cena tak unikátní stavby se ve skutečnosti nedá vůbec vyčíslit.

„Jo,“ řekl do starcových téměř bezbarvých očí. „Dobrý. A teď spodek.“

Stál uprostřed hladkého skla podlahy a hleděl dolů. Kam dosáhlo bílé světlo slabé baterky, vystupovaly ze tmy obrysy ochozů, chodeb a úzkých vchodů. Viděl, jak se směrem dolů zužují a mizí v husté tmě, jako by je spolkl nějaký trychtýř.

„Co je nahoře, musí být i dole,“ zaculil se Denis.

„Neuvěřitelný,“ řekl Kornilowsky. „Dá se tam někudy vejít?“

Všechno to museli vysekat do skály pod domem, spolkl ohromený údiv. Vypadá to, jako kdyby někdo celou stavbu vzal a otočil ji vzhůru nohama. Něco se tam hýbe, je to možný? Těsně pod

sklem, jako stín. Rychle uskočil. Blbost, je to blbost. Zaklonil hlavu, aby se podíval nahoru a sevřel ho intenzivní pocit, že se celý vnitřek pohybuje. Jako by se otáčel kolem neviditelné osy, protažené od prosklené špice až…

„Co je dole?“ zeptal se. Nikde neviděl Denise.

„Studna,“ řekla Pragerová. Vůbec si nevšiml, kdy přišla. „Sklepy,“ poznamenala netečně. „Nechodíme tam.“ Nadzvedla bytelný kovový poklop v rohu místnosti. Z otvoru se vyvalil těžký vlhký vzduch. Pronikavý chlad. „Nesvítí se tam,“ dodala.

„Ale něco tam je?“ řekl fascinovaně Kornilowsky. „Až na dně, ve špici. Něco jako světlo.“ Jasně, uvědomil si s lehkou hrůzou. Tam je přece věž. Střecha, kterou prosvítá nebe. A já jsem se zbláznil, hned první den v tomhle domě. Ztěžka usedl na schod, opřel hlavu o zeď a zaostřil zrak na červenou skvrnu těsně u zábradlí.

„Kdo to je?“

Měl jsem pravdu, přece jen jsem měl pravdu. Vítr, zakřenil se. Dědek lže, jako když tiskne. Má kliku, že se vypařil.

„Mistrál v červený sukni?“

„Prosím?“

„Ta holka,“ řekl drsně Kornilowsky. „Na ochozu. Nad vaší hlavou, Pragerová.“ Cítil, jak v něm kvasí vztek. Když zuřil, začínal sklouzávat k nepokryté aroganci. Kašlal na to.

„Realitka mě ujistila, že tady nikdo nebydlí. Dokonce ani majitel. Takže, berete si s sebou do práce příbuzenstvo?“

„Nevím, o čem mluvíte. Nemám žádné příbuzné.“ Žena, nebo spíš děvče, mizela ve tmě za zábradlím.

Nerozeznával její tvář, jen veliké, nesmírně tmavé oči. Jak pohnula hlavou, všiml si slepených pramenů dlouhých černých vlasů. Ostře rudá sukně svítila z šera podobná krvavé skvrně. Hedvábí, jistě. Tuhé hedvábí, co při chůzi šustí jak pergamenový papír. To je to, co jsem nahoře slyšel. Maličko popošla a světlo se dotklo její bledě kávové pleti. Širokých, plných rtů. Zaslechl cvakot nízkých prohnutých podpatků jasně rudých šněrovacích bot. Byla útlá a

drobná. Nedospělé děvčátko. Kolik jí může být? Dvanáct, třináct? Co tu vůbec dělá?

Kornilowsky bytostně nesnášel podrazy. Živily ho, takže na ně měl nos. V žaludku se mu vařila žhavá vlna vzteku. Dům měl být, krom pár kusů nábytku v hale, jídelně a kuchyni, vyklizený a prázdný. A neobydlený, to hlavně.

„Ta přičmoudlá holka v červený sukni, Pragerová. Chcete mi říct, že o ní nic nevíte? To je, sakra, kdo?"

„Myflower. To je Myflower."

„Co? Co je to za uhozený jméno?" Kornilowsky se skoro přestával ovládat. Ta ženská – Pragerová – ho vytáčela do nepříčetnosti. „Takhle Mayflower, to bych znal," cedil mezi zuby. „Ale to byla loď. Loď! Galeona, Pragerová. Otcové poutníci, kurva. 1620 z Plymouthu. Víte, jak vypadá taková galeona? Připomíná vám snad tahle mrňavá děvka nějakou loď?"

„Květina," sykla správcová studeně. „Květina tu žije."

„No, to je pěkný." Kornilowsky si uvědomil, že prská.

„Tak ona tu žije?" Klepne mě, napadlo ho. Jestli se rychle neuklidním, tak mě z tý ženský klepne.

„Květina sem *patří*," řekla Pragerová lhostejně.

„Tak," zhluboka se nadechl. „Tak dneska, Pragerová, dneska tohle skončilo. Netvařte se, jako když mi nerozumíte. Do prdele, čumíte jak figurína z voskovýho panoptika. Nezkoušejte to na mě! Květina, nebo štětka, ta Karkulka *okamžitě* vypadne! Ještě dneska večer, *jasný*? Zmizí," zasípal. „Vypaří se. Zdechne. Odtáhne. Ztratí se. Zejtra," pichlavě se zaculil, „zejtra tu po ní nezůstane ani stín. Nebyla tady, Pragerová. A nikdy už nebude. Je vám to jasný?"

„Stmívá se," poznamenala správcová. „Večeři máte v jídelně. Ustelu vám ve věži a Denis vás tam pak odvede." Kornilowskému neušel slabý pobavený záblesk v jejích očích.

Neuvěřitelný, blesklo mu hlavou. Ta ženská si snad ze mě dělá šoufky. Co si to dovoluje? Zkouší mít navrch? Tohle má být přece obráceně. Zvedl hlavu a zahleděl se do tmy na ochozu. Po červené

skvrně už nebylo ani památky.

„Žádná Myflower," vyštěkl. „Žádná květina. Žádný červený sukně. Žádná mrňavá hubená bůhvíčí příbuzná. Žádná…" Zaraženě pohlédl pod nohy. Jako by z druhé strany skla podlahy zaslechl ťukání hřebíčky podbitých podpatků. Zavíření rudého hedvábí. Tančí ve tmě na odvrácené straně, otřel si čelo. Po skle na *druhé straně*?

„Máte prostřeno," řekla správcová.

Když vycházel z jídelny, zahlédl Pragerovou v hale uprostřed lesklého kruhu podlahy. Vybavil se mu tvrdý a zmrzlý povrch zimního stadionu, až ho zalila zima. Tenhle led byl černý jako bezvědomí.

„Co to děláte?" vyjekl. Nemohl vstřebat, co vidí. Tlustého holuba v sevřené svrasklé dlani. Zobáček otevřený v bezhlesém výkřiku. Záblesk ostří. Skoro vykřikl. Jen tak, jen tak mu ušmikne hlavu jediným čistým řezem. Zalapal po dechu. Břitvou? Bezvládné tělíčko dopadlo na hladkou plochu podlahy s dutým zaduněním a naprázdno zahrabalo pařátky. Několik drobných pírek se rozlétlo po skle a uvízlo v krvavých skvrnách. Kornilowsky cítil, jak se mu před chvílí zkonzumovaná panenka na rozmarýnu převrací v žaludku.

„Ženská," zachroptěl. „Vy jste blázen!"

„Pro kočky," řekla správcová. Nehnula ani brvou.

„Večeře."

„Okamžitě to svinstvo ukliďte!"

Tenhle barák snad funguje jako tajnej cvokhaus, pomyslel si a pohlédl zle na Pragerovou. Stará čarodějnice a alzheimerik. Pěkný panoptikum. Klika, že majitel nedorazil. I když… Argi Fatum? Taky pěkný jméno. Nechci vidět, jaká kreatura by se z něj třeba mohla vyklubat. Ale jen co podepíšu kupní smlouvu, s tímhle je konec.

„Jistě," odsekla správcová a odsunula tuhnoucího holuba botou. „Jistě." Najednou měl nepříjemný pocit, že už nic nevidí, ani mrtvolku, ani rozstříknutou krev, jen zrcadlově hladkou, černou plochu tvrzeného skla.

„Paní Pragerová vám sem přidala ještě jednu deku.“ Denis uhladil tenkou pokrývku a naklepal polštář. „Kdyby se tady pod střechou v noci ochladilo.“

„No, to je od ní pěkné,“ ucedil jedovatě Kornilowsky.

„Tohle je zatím jediná postel v domě, pane. Ani já, ani správcová tu nespíme. Vždycky se na noc vracíme do vesnice.“

Koho by to napadlo, do řiti. Kornilowsky s úšklebkem rozsvítil jedinou malou stolní lampičku na psacím stole. Majitel ho předem upozornil, že bude muset přespat v domě. V té díře pod kopcem není ani penzión. Pravda, nocleh si představoval trochu jinak.

„Celý to tu předělám,“ plácl pomstychtivě. „Tenhle barák vypadá jak kolumbárium. Spousta příček přijde vybourat.“ Úkosem se zahleděl na Denise. „Nechám udělat velký koupelny,“ pokračoval nemilosrdně. „Vnitřní bazén, to se rozumí samo sebou. Saunu. Kinosál.“ Žvanil, aby zahnal ostrou pachuť vlastních žaludečních šťáv. „Na zahradu si pochopitelně najmu odbornou firmu. Bude tady oranžérie.“ Neměl nejmenší tušení, jak taková *oranžérie* vypadá, ale nepochyboval o tom, že Denis také ne.

„Na noc si zavřete okno, pane,“ řekl Denis. „Na chodbách nechám rozsvíceno, kdybyste chtěl sejít dolů. Světla jsou jen na ochozech, takže je nepravděpodobné, že byste zabloudil.“

Chystá se k odchodu, došlo Kornilowskému. Najednou cítil, že si nic nepřeje méně než zůstat v tomhle domě do rána sám. K tomu – samozřejmě zcela hypoteticky – s přízračnou červenou sukní v zádech.

„Doufám,“ naznačil znepokojeně, „že se mi v noci nebude kolem dveří potulovat to nedorostlý zombie.“ Vybavil si číhavý pohled tmavohnědých očí. Vypadá jako holčička. Ale kdyby neklapala podpatky, pohybovala by se tiše jako kočka. Lačná šelma na lovu.

„Ta Myflower,“ otočil se na Denise. „Kdo to je?“

„Myflower?“

„Je tady snad nějaká jiná?“

„Květina, Myflower je Květina. Květina, pane.“

Jako u blbejch, vztekal se Kornilowsky. Pořád dokola.

„A dál? Přece se nějak jmenuje, k někomu patří, to je snad jasný."

„Ona," zajíkl se stařec. „Vypadá…, ale není… Děvče… ani žena. Květina je noc. Tma, pane. Tíha. Šílenství. Krvavá orchidea, mrtvý ptáček, zpěv pod hladinou. Myflower znamená dotek smrti, touhu a hlad… Ona je srdce tohohle domu, pane Kornilowsky."

„Srdce," ušklíbl se Kornilowsky. „Co to je za blábol?"

„To je poezie, burane."

Přeslechl jsem se. Musel jsem se přeslechnout. Kornilowsky zmateně zíral na starce, pečlivě natřásajícího polštáře. Tohle by si nedovolil.

„Teď dobře poslouchejte," procedil mezi zuby. „Děvenka právě dosrdcovala. A doufám, že to zdůrazňuju naposled."

„Samozřejmě. Dobrou noc, pane," řekl Denis a upřel na Kornilowského prázdný pohled. „Hezky se vyspěte."

Není tu popelník. Kornilowsky přivoněl k doutníku, a pak ho otráveně zastrčil zpátky do náprsní kapsy. Chvíli se sice zaobíral myšlenkou, že by klepal popel na podlahu nebo na desku psacího stolu, ale představa, že v tom prasečinci stráví celou noc, se mu zrovna nezamlouvala, a kouřit na záchodě jako vyhoštěný manžel mu připadalo ponižující. Navíc, jak si všiml, psací stolek byl skutečně unikátní secesní, jemně intarzovaný kousek. Zaprasit něco tak dokonalého popelem, se mu jednoduše příčilo. Zhasl slabě žluté světlo lampičky a vyhlédl kupolí ven. Zarazilo ho, jak rychle se snáší tma. Dole na cestě viděl jen dvě vzdalující se světla. Kola, došlo mu. Správcová s Denisem odjíždějí na kolech.

Dům byl tichý, prostý jakéhokoli zvuku. Kornilowsky cítil, jak se ho zmocňuje tíseň. Přespat zrovna tady nejspíš nebyl nejlepší nápad. Možná by měl zavolat majiteli. Vybavil si zařízutého holuba. Zeptat se, jestli vůbec ví, jaký magory tady zaměstnává. Vytáhl mobil. Bez signálu, to se dalo čekat. Další věc, kterou tady bude muset urgentně vyřešit.

Rozeznával už jen slabé obrysy věcí a bledě žluté světlo ve škvíře pod dveřmi. Hvězdy. Vesmír, oddělený jen tenkou vrstvou skleněných tabulek. Vlastně ještě nikdy jsem neviděl tolik hvězd, pomyslel si omámeně. Měl pocit, že celá místnost se houpe a otáčí. Hvězdy nad hlavou pluly v protisměru a měnily barvy i seskupení. Tenký proud světla vytrysklý uprostřed skla podlahy odněkud z veliké hloubky. Zavřel oči. Probralo ho lehké trhnutí, jako když se zastaví atrakce na pouti. Žlutý proužek pode dveřmi zmizel. Prudce se posadil a zacvakal vypínačem lampičky. Nejde proud, došlo mu. Nahmatal hodinky a stiskl osvětlení na displeji. Ručičky stály na půl jedné a chvěly se jako v horečce. Vzhlédl. Neviděl ani jednu hvězdu. Ztuhle civěl do nazelenalého světla nad hlavou. Jako pod vodou, vydechl. Natáhl roztřesené prsty a pohmatem zkontroloval západky u oken. Cosi divně beztvarého se neslyšně otíralo o studená skla. Cáry roztrhaného hedvábí. Ryby bez očí? Mrtví ptáci?

„Myflower," zašeptal.

Vznášela se mezi tím vším, lehce zavěšená přímo nad kupolí, špičkami rudých botiček opřená o jedno ze skel. Silné prameny vlasů se kolem ní vlnily jako černí hadi. Rozlitá krev nachové sukně. Bříškem ukazováčku pohladila okenní západku. Okna, ta okna! Jdou otevřít i zvenku! Kornilowského zavalil ochromující děs. Myflower jemně přiblížila tvář ke sklu a upřela dovnitř zeleně světélkující oči.

„Táhni," zachraptěl. Hrůza mu sevřela střeva. Nedokázal se pohnout.

„Běž pryč!"

Široké, pěkně krojené rty se roztáhly v úsměvu. Viděl, jak se z koutku úst odlepilo malé našedlé pírko a houpavě se sneslo na orosenou okenní tabulku.

„Nee!" zaječel. „Ne!"

„Škoda," řekl potichu stařec. Narovnal se a sledoval Pragerovou, jak otírá okenní skla a plní igelitový odpadkový pytel. Chvíli držela v prstech drahé rolexky a pak je upustila mezi odpad.

„Byl to jen obyčejnej hulvát," řekla. „Křupan."

Stařec si natáhl gumové rukavice a přimíchal do kbelíku s horkou vodou ještě trochu desinfekčního saponátu. Mlčel.

„Chtěl vyhodit Květinu. Zbavit se jí. Chtěl ji vyštvat."

„Jednu chvíli," poznamenal trochu nesouhlasně, „jsem si skoro myslel, že to dá."

„Chtěl ji vyhnat."

„Myflower je legenda," zašeptal Denis. „Jen legenda."

Správcová přihodila do pytle potřísněné prostěradlo a zatáhla šňůrku. „Denisi," řekla a pohled jí maličko změkl, „až to tu vytřete, přijďte za mnou dolů do kuchyně. Udělám vám horkou čokoládu."

Díval se za ní sklem podlahy. Sestupovala ztěžka a sem tam drkla nacpaným pytlem o schod. Skrz lahvově zelený igelit co chvíli prosvítaly některé ty… věci. Doufám, že nepraskne, pomyslel si pragmaticky a okamžitě tu představu zaplašil. Pragerová stárne a nechce si to přiznat. Co by se jí stalo, kdyby si ty pytle vzala raději dva? Namočil hadr a začal vytírat. Nespěchal. Napínal uši.

„Myflower?" strnul. Nedokázal to ovládnout. Pokaždé mu mezi obratli projelo mrazení. Vždycky, po celé ty roky. Naklonil hlavu na stranu jako slepice a zaposlouchal se.

Cvakání okovaných podpatků se neslo z hloubi domu a nabývalo na rychlosti. Tančí. Srdce se mu bláznivě rozbušilo. Květina tančí za sklem na rubu našeho světa.

Zvonivý zvuk vzlínal po ochozech, točil se, sténal, křičel, plakal a smál se, trylkoval, vibroval ve všech komůrkách domu a rozechvíval ho k závrati. Stařec na chvíli zaklonil hlavu a zavřel oči. Hang drum, ano. Ne jeden, stovky, tisíce hang drums v jediné omračující symfonii.

Ta holka – zamyšleně setřel z podlahy poslední krvavou šmouhu – ta holka by se měla naučit flamenco.

HOTÝLEK

I kdybych šel údolím stínu smrti, nebudu se bát zlého.

Probudila se celá rozlámaná s pocitem, že vlastně skoro nespala. Ležela, dokud se do ní nedala zima. Až pak neochotně vystrčila nohu a opatrně se dotkla studeného lina podlahy. Vzduch v místnosti páchl zatuchlinou, dokonce i deka jí připadala celá provlhlá. První noc, řekla si smířeně. Vždycky je taková. Nikdy nedokážu pořádně usnout. Po špičkách docupitala k oknu a široce ho rozevřela.

„Bože," vydechla. Moře řvalo jako divoká bestie. Bledé ranní slunce se ještě bezmocně topilo v kalné polotmě nad jeho hladinou. I tak stačila postřehnout, že vlny jsou mnohem vyšší než včera. Do místnosti vtrhl ledový pach mořské vody, soli a chaluh. Amálie natáhla ruku a chvíli sledovala, jak se na jejím hřbetě usazují drobné vodní kapičky. Mám, co jsem chtěla, pomyslela si. Normální člověk si přece nevybírá dovolenou tak brzo před sezónou. A k tomu v díře, jako je tahle. Tady i ve sprše teče po ránu jen studená voda. Rozladěně si opláchla obličej a pomalu se oblékla. Vybalit. Oblečení na ramínka do skříně. Učesat. Všechno jí připadalo vlhké, studené a lepkavé. Jen co se uklidní počasí, pomyslela si, sbalím se a fofrem zpátky na pevninu do civilizace. Ale do tohohle? pohlédla směrem k rozbouřenému moři, ne, to už podruhý fakt nedám. Vytáhla z kufru silný svetr a rychle se do něho navlékla, aby překonala nával zimnice. Necítila se dobře. Mátl ji naprosto iracionální pocit, že tu něco nesedí. Něco v tomhle pokoji je špatně. Minimálně to není na svém místě. Amálie byla citlivá na jakékoli vybočení z běžného pořádku. Možná to bude skříní, pohlédla na protější stranu místnosti. Stojí úplně nelogicky. Vlastně o ni pořád zakopávám. Malý okamžik váhala, ale potom se opřela o bočnici a bez větší námahy odstrkala skříň do nejbližšího rohu. Jsem host a slušně platím, jen ať mi něco řeknou. S křupnutím narovnala záda a otočila se zpátky ke zdi.